जामातृसर इत्यन्यत् तत्र च प्रथितं सरः ॥२६८॥
प्रजानां पालनव्याजान्निःशङ्कक्षयकारिणः ।
अकस्मादन्तकाः केचित् संभवन्ति तथाविधाः ॥२६९॥
अद्यापि तत् पुरं दग्धं शुभ्रीभूतं च तत् सरः ।
उपचक्रधरं दृष्ट्वा कथेयं स्मर्यते जनैः ॥२७०॥
राज्ञां रागः कियान्नाम दोषः स्वल्पदृशां मतेः ।
तत् तस्य तेन संवृत्तं यन्नाभूत् क्वापि कस्यचित् ॥२७१॥
सतीदिवतविप्राणामप्येकस्य प्रकोपतः ।
श्रुतो हि प्रतिवृत्तान्तं त्रैलोक्यस्यापि विप्लवः ॥२७२॥
चत्वारिंशतमब्दान् स मासैश्चोनां त्रिभिः समां ।
भुवं भुंक्त्वा क्षितिवृषा दुर्णयेन क्षयं ययौ ॥२७३॥
अप्यल्पकालसन्दृष्टप्राकाराट्टालमण्डलं ।
तत् किन्नरपुरं लेभे गन्धर्वनगरोपमां ॥२७४॥
एकस्तु तनयस्तस्य वैचित्रात् कर्मणां गतेः ।
स्वधात्रा विजयक्षेत्रं नीतः प्राणैर्न तत्यजे ॥२७५॥
राजा सिद्धाभिधः सोऽथ तथा निःशेषितं जनं ।
नवीचकार जलदो दावदग्धमिवाचलं ॥२७६॥
इति वृत्तं महाश्चर्यं तस्य पित्र्यं महामतेः ।
संसारासारताज्ञेन प्राप पुण्योपदेशतां ॥२७७॥